

Byla C-568/19**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2019 m. liepos 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Ispanija)

Sprendimo / nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. liepos 11 d.

Apeliantas:

MO

Kita apeliacinio proceso šalis:

Subdelegación del Gobierno en Toledo

Pagrindinės bylos dalykas

Trečiosios valstybės piliečio išsiuntimas iš Ispanijos teritorijos.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Nustatyti, ar 2015 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo (*Zaizoune*, C-38/14) aiškinimas, pagal kurį Ispanijos administracinės institucijos ir teismai gali trečiosios valstybės piliečio nenaudai tiesiogiai taikyti 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse atitinka Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl tiesioginio direktyvų veikimo.

Nustatyti, ar Ispanijos teisės aktų neatitikimas minėtai direktyvai turėtų būti sprendžiamas ne tiesiogiai ją taikant minėto piliečio nenaudai, o teisės aktų pakeitimais arba pagal Sąjungos teisę numatytais priemonėmis, skirtomis valstybėms narėms tinkamai perkelti direktyvas į nacionalinę teisę.

Teisinis pagrindas yra SESV 267 straipsnis.

Prejudicinis klausimas

Ar 2015 m. balandžio 23 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimo (*Zaizoune*, C-38/14) aiškinimas, pagal kurį Ispanijos administracinės institucijos ir teismai gali tiesiogiai taikyti Direktyvą 2008/115/EB trečiosios šalies piliečio nenaudai, nepaisydami ir netaikydami palankesnių nacionalinių baudžiamosios teisės nuostatų, vertindami jo baudžiamąją atsakomybę kaip sunkesnę ir galbūt nesilaikydami baudžiamojo teisėtumo principo atitinka šio Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl tiesioginio direktyvų veikimo, ir ar Ispanijos teisės aktų neatitikimas minėtai direktyvai turėtų būti sprendžiamas ne taip, o teisės aktų pakeitimais arba pagal Sąjungos teisę numatytais priemonėmis, skirtomis valstybėms narėms tinkamai perkelti direktyvas į nacionalinę teisę?

Nurodomos Sąjungos teisės nuostatos

- a. 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių gražinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejant ją su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis.
- b. 2015 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Zaizoune*, C-38/14, 41 punktas ir rezoliucinė dalis.
- c. 1979 m. balandžio 5 d. Sprendimas *Ratti*, 148/78.
- d. 1986 m. vasario 26 d. Sprendimas *Marshall*, 152/84.
- e. 1987 m. spalio 8 d. Sprendimas *Kolpinghuis Nijmegen BV*, 80/86.
- f. 1994 m. liepos 14 d. Sprendimas *Faccini*, C-91/92.
- g. 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimas *Luciano Arcaro*, C-168/95.
- h. 1987 m. birželio 11 d. Sprendimas *Pretore di Saló*, 14/86.
- i. 2016 m. lapkričio 8 d. Sprendimas *Atanas Ognyanov*, C-554/2014.
- j. 2017 m. gruodžio 5 d. Sprendimas *M.A.S ir M.B*, C-42/17.
- k. 2003 m. gruodžio 9 d. Sprendimas *Komisija / Italijos Respublika*, C-129/00.

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

- a.** 2000 m. sausio 11 d. *Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social* (Konstitucinis įstatymas Nr. 4/2000 dėl užsieniečių laisvių ir teisių Ispanijoje bei jų socialinės integracijos) redakcija, pakeista 2009 m. gruodžio 11 d. *Ley Orgánica 2/2009* (Konstitucinis įstatymas Nr. 2/2009).
- i.** 53 straipsnio 1 dalies a punktas: „Sunkiais pažeidimais laikoma: a) neteisėtas buvimas Ispanijos teritorijoje nepratęsus leidimo gyventi šalyje ar nesuteikus leidimo gyventi arba praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo jo galiojimo pabaigos ir jei suinteresuotasis asmuo neprašė jo atnaujinti per teisės aktuose nustatytus terminus“.
 - ii.** 55 straipsnio 1 dalies b punktas: „Už pirmesniuose straipsniuose apibrėžtus pažeidimus skiriamos tokios sankcijos: <...> b) už sunkius pažeidimus skiriama nuo 501 EUR iki 10 000 EUR bauda“.
 - iii.** 57 straipsnio 1 dalis: „Jei pažeidėjas yra užsienio pilietis ir jo veiksmai pagal įstatymą kvalifikuojami kaip labai sunkus ar sunkus pažeidimas, numatytas šio Konstitucinio įstatymo 53 straipsnio 1 dalies a, b, c, d ir f punktuose, atsižvelgiant į proporcingumo principą, vietoje baudos gali būti taikomas išsiuntimas iš Ispanijos teritorijos, vykdomas nustatyta administracine tvarka ir priėmus motyvuotą sprendimą, kuriuo įvertinamos pažeidimą sudarančios veikos“.
 - iv.** 57 straipsnio 3 dalis: „Bauda ir išsiuntimas negali būti taikomi kartu“.
 - v.** 63a straipsnio 2 dalis: „Sprendimas, kuriuo nusprendžiama taikyti įprasta tvarka vykdomą išsiuntimą, apima savanoriško vykdymo laikotarpį, per kurį atitinkamas asmuo turi palikti valstybės teritoriją. Šis laikotarpis trunka nuo septynių iki trisdešimties mėnesių ir pradedamas skaičiuoti nuo pranešimo apie tą sprendimą dienos. Įsakymo išsiųsti savanoriško vykdymo laikotarpis gali būti pratęstas pagrįstam laikotarpiui atsižvelgiant į kiekvienu konkrečiu atveju susiklosčiusias aplinkybes, kaip antai buvimo šalyje trukmę, mokyklą lankančių vaikų globą arba kitų šeimyninių ar socialinių ryšių buvimą“.
 - vi.** 63 straipsnio 7 dalis (dėl pagreitinotos tvarkos): „Šiame straipsnyje numatytais atvejais įsakymas išsiųsti vykdomas nedelsiant“.
- b.** 2019 m. gegužės 30 d. *Tribunal Supremo* sprendimas Nr. 734 (ECLI:ES:TS:2019:1813) ir kiti nurodyti sprendimai, kaip antai 2018 m. birželio 12 d. sprendimas (ECLI:ES:TS:2018:2523), 2018 m. gruodžio 4 d. sprendimas (ECLI:ES:TS:2018:4270), 2018 m. gruodžio 19 d. sprendimas (ECLI:ES:TS:2018:4386) ir 2018 m. gruodžio 19 d. sprendimas (ECLI:ES:TS:2018:4387).

b. Trumpas faktinių aplinkybių ir pagrindinės bylos aprašymas

- 1 2017 m. sausio 14 d. pradėta baudžiamoji išsiuntimo procedūra prieš Kolumbijos pilietį MO dėl galimo 2000 m. sausio 11 d. *Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social* (Konstitucinis įstatymas Nr. 4/2000 dėl užsieniečių laisvių ir teisių Ispanijoje bei jų socialinės integracijos; toliau – Konstitucinis įstatymas Nr. 4/2000) 53 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimo. Procedūra įvykdyta kaip „pagreitinta“.
- 2 MO pateikė argumentus raštu, kuriame teigė, kad į Ispaniją atvyko 2009 m., būdamas 17 m. amžiaus, turėdamas atitinkamą vizą ir leidimą dėl šeimos susijungimo (su motina). Šie du dokumentai buvo pateikti kartu su minėtu raštu, kuriame išdėstyti argumentai. Taip pat pateiktas galiojantis pasas, iki 2013 m. galiojusi leidimo gyventi šalyje kortelė ir gyventojų registro dokumentas, 2015 m. išduotas Talavera de la Reina savivaldybėje. Taip pat pridėti keli dokumentai, susiję su jo darbo patirtimi, ir tam tikri jo įsitvirtinimą įrodantys dokumentai, bei pažymėta, kad jis nėra buvęs teistas ir kad minėtoje savivaldybėje turi nuolatinę gyvenamąją vietą. Jis tvirtino, kad bandė įteisinti savo statusą, tačiau tai buvo neįmanoma, ir kad pagal Konstitucinį įstatymą Nr. 4/2000 atsižvelgiant į jo įsitvirtinimo padėtį bei nepalankių veiksnių nebuvimą jam turėjo būti skirta bauda, o ne išsiuntimas.
- 3 2017 m. vasario 3 d. *Subdelegado del Gobierno* (Vyriausybės delegacijos padalinys) Tolede priėmė sprendimą dėl išsiuntimo. Jame nurodytas Konstitucinio įstatymo Nr. 4/2000 53 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2015 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimas (*Zaizoune*, C-38/14), pagal kurį minėto delegacijos padalinio nuomone kaip bendra taisyklė taikomas išsiuntimas, o baudos skirti negalima.
- 4 MO dėl šio sprendimo Administraciniame teisme pateikė administracinį skundą teigdamas, kad išsiuntimas neproporcingas, nes pagal Ispanijos teisės aktus vien dėl neteisėto buvimo, taip pat kai atitinkamas asmuo yra įsitvirtinęs Ispanijoje, taikoma tik bauda.
- 5 Administracinis teismas skundą atmetė. Jis nusprendė, kad MO argumentai buvo nepagrįsti atsižvelgiant į 2015 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimą (*Zaizoune*, C-38/14), susijusį su šioje pagrindinėje byloje nagrinėjamais teisės aktais. Remiantis šiuo sprendimu, „2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse būtent jos 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejamos su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis, turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia valstybės narės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, pagal kuriuos, atsižvelgiant į aplinkybes, neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės teritorijoje atveju numatoma arba skirti bauda, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių“.

- 6 MO dėl šio Administracinio teismo sprendimo pateikė apeliacinį skundą Kastilijos ir La Mančos *Tribunal Superior de Justicia* (Aukščiausiasis teisingumo teismas), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme, kuriam kyla abejonių dėl minėto Teisingumo Teismo sprendimo pasekmių Ispanijos administracinėms ir teisminėms institucijoms, susijusių su tiesioginiu direktyvų veikimu. Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prašymą priimti pejudicinį sprendimą.

Esminiai pagrindinės bylos šalių argumentai

- 7 MO teigia, kad išsiuntimas kaip sankcija yra neproporcinga atsizvelgiant į tai, kad jis yra tvirtai įsitvirtinęs Ispanijoje. Jis tai patikslina ir pateikia dokumentus, patvirtinančius jo darbo, ekonominį, socialinį ir šeimyninį įsitvirtinimą. Jis nurodo, kad iki šiol *Tribunal Supremo* leido taikyti išsiuntimą vietoj baudos tik tada, kai yra kitų nei tik neteisėtas buvimas aplinkybių (pvz., be kitų sunkinančių aplinkybių, asmuo neturi dokumentų, nežinoma, kada ir per kur tas asmuo pateko į nacionalinę teritoriją), tačiau kad taip nėra jo atveju, nes jis turi dokumentus ir yra visiškai įsitvirtinęs Ispanijoje. MO prašo atšaukti išsiuntimą arba, nepatenkinus šio prašymo, pakeisti jį bauda.
- 8 Vyriausybės delegacijos padalinys Tolede teigia, kad MO neturi leidimo gyventi Ispanijoje, nes jis nebegalioja. Jis atkreipia dėmesį į tai, kad nuo tada, kai buvo priimtas 2015 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimas (*Zaizoune*, C-38/14), tokiais atvejais taikytina tik išsiuntimo sankcija, o ne bauda. Jis taip pat abejoja dėl MO įsitvirtinimo, nes šiuo metu jis neturi nei darbo, nei ekonominių pajėgumų ar esamų šeimyninės priklausomybės ryšių.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindų santrauka

- 9 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas aiškina, kad pagal Konstitucinio įstatymo Nr. 4/2000 53 straipsnio 1 dalies a punktą neteisėtas buvimas yra administracinis pažeidimas, už kurį valstybė taiko baudžiamąją procedūrą, pagrįstą pagal valstybės baudžiamosios ar bausmių skyrimo teisę nustatytomis garantijomis, ir už kurį taikomos administracinės sankcijos. Pagal minėto įstatymo pradinę redakciją už neteisėtą buvimą skiriama tik bauda. *Ley Orgánica 8/2000* (Konstitucinis įstatymas Nr. 8/2000) padarytais pakeitimais kaip alternatyva baudai įtrauktas išsiuntimas, tačiau nenurodytas joks konkretus kriterijus vienai ar kitai sankcijai pasirinkti. Kita vertus, Konstituciniame įstatyme Nr. 4/2000 nustatytos dvi procedūros išsiuntimui įvykdyti: įprasta procedūra (žr. 63a straipsnio 2 dalį) ir pagreitinta procedūra (žr. 63 straipsnio 7 dalį).
- 10 Tokiomis aplinkybėmis *Tribunal Supremo* pamažu suformavo jurisprudenciją, pagal kurią taikant baudžiamosios teisės principus pasirinkus sunkesnę sankciją (išsiuntimą) būtina ją pagrįsti koku nors neigiamu veiksmu, papildančiu paprastą neteisėtą buvimą (pvz., įvykdytais nusikaltimais, asmens tapatybės dokumentų

neturėjimu arba suklastotų dokumentų naudojimu ir t. t.), nes be tokių veiksmų nėra pagrįstos priežasties netaikyti numatytos įprastesnės sankcijos – baudos. Taigi kurį laiką toks taikytinos sankcijos pasirinkimo kriterijus buvo pagrįstas jurisprudencijos aiškinimu.

- 11 Tačiau pagal *Ley Orgánica 2/2009* (Konstitucinis įstatymas Nr. 2/2009) minėtas aiškinimas buvo įteisintas perrašius 57 straipsnį, jame nurodant, kad „atsižvelgiant į proporcingumo principą, vietoj baudos gali būti taikomas išsiuntimas iš Ispanijos teritorijos, prieš tai išnagrinėjus atitinkamą administracinę bylą ir priėmus pagrįstą sprendimą, kuriame atsižvelgiama į pažeidimą nulėmusias aplinkybes“.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, kad 2015 m. balandžio 23 d. sprendime (*Zaizoune*, C-38/14), kuriame nagrinėti šioje pagrindinėje byloje aptariami teisės aktai, Teisingumo Teismas pripažino, jog „2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse, būtent jos 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejamos su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis, turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia valstybės narės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, pagal kuriuos, atsižvelgiant į aplinkybes, neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės teritorijoje atveju numatoma arba skirti baudą, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių“.
- 13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atkreipia dėmesį į tai, kad nors tas Teisingumo Teismo sprendimas buvo priimtas jau galiojant 11 punkte nurodytam 2009 m. padarytam teisės akto pakeitimui, jis priimtas tarsi situacija vis dar būtų buvusi tokia, kokia apibūdinta 10 punkte, t. y. tarsi visa tai būtų buvę tik jurisprudencijos aiškinimas (kadangi taip Teisingumo Teismui buvo pateiktas prejudicinis klausimas). Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad būtina atsižvelgti į tai, jog reikalavimas, kad išsiuntimas būtų taikomas tik kai yra papildomų veiksmų, kuris iš pradžių buvo pagrįstas aiškinimu, priėmus Konstitucinį įstatymą Nr. 2/2009 tapo ir tebėra privalomas, aiškus ir nedviprasmiškas teisės akte nustatytas reikalavimas.
- 14 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad *Tribunal Supremo* ir daug žemesnės instancijos teismų aiškino 2015 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimą (*Zaizoune*, C-38/14) taip, kad pagal jį Ispanijos administracinėms ir teisminėms institucijoms leidžiama netaikyti Konstitucinio įstatymo Nr. 4/2000 nuostatų, pagal kurias pirmenybė teikiama baudai, o išsiuntimas turi būti aiškiai pagrįstas.
- 15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo manymu, tai reiškia tiesioginį Direktyvos 2008/115/EB taikymą atitinkamo asmens nenaudai ir pasunkinant jo baudžiamąją atsakomybę, taigi, ir bet kurio neteisėtai šalyje esančio trečiosios valstybės piliečio išsiuntimą (net nenustatant savanoriško vykdymo laikotarpio pagreitinotos procedūros atveju). Kitaip tariant, šiai direktyvai

priskiriamas „atvirkštinis arba mažėjantis vertikalusis poveikis“ (daromo valstybės asmeniui), kuris labai skiriasi nuo „tiesioginio arba didėjančio vertikaliojo poveikio“ (daromo asmens valstybės), kurį Teisingumo Teismas pripažino taikytinu neperkėlus tos direktyvos.

- 16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad, jo nuomone, *Tribunal Supremo* ir kitų žemesnės instancijos teismų sprendimas reiškia ne Ispanijos teisės aiškinimą remiantis minėta direktyva (nors tai, galbūt, būtų buvę įmanoma prieš pakeičiant Konstitucinį įstatymą Nr. 4/2000 Konstituciniu įstatymu Nr. 2/2009), o tik paprastą su bausmėmis susijusių nacionalinių nuostatų netaikymą kaltinamojo asmens nenaudai. Jis teigia, kad nacionaliniai teismai privalo aiškinti nacionalinės teisės aktus remdamiesi Sąjungos teisės aktais (kaip nurodyta 2016 m. lapkričio 8 d. Sprendime C-554/2014 ir daugelyje kitų), tačiau tai turi tam tikras ribas pagal pačią Teisingumo Teismo jurisprudenciją.
- 17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad, *Tribunal Supremo* manymu, Teisingumo Teismas jau išsprendė „atvirkštinio arba mažėjančio vertikaliojo poveikio“ problemą įteisindamas jį 2015 m. balandžio 23 d. Sprendime *Zaizoune*, C-38/14. *Tribunal Supremo* aiškinimu, šiame sprendime ne tik pripažįstamas Ispanijos teisės neatitikimas Sąjungos teisei, bet ir Ispanijos teisminėms institucijoms nurodoma tiesiogiai taikyti minėtą direktyvą atitinkamo asmens nenaudai. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad atsižvelgiant į kai kuriuos šio sprendimo punktus, kaip antai 39 punktą, šiuo klausimu iš tiesų gali kilti tam tikrų abejonių. Taigi, jo nuomone, šis sprendimas negali lemti minėtos pasekmės, nes tokiu atveju Teisingumo Teismas prieštarautų gausiai ankstesnei jurisprudencijai.
- 18 Dėl valstybės galimybės tiesiogiai taikyti direktyvą atitinkamo asmens nenaudai ir nepaisyti nacionalinių teisės aktų (atvirkštinis arba mažėjantis vertikalusis poveikis) prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, pirma, kad 1986 m. vasario 26 d. Sprendimo *Marshall*, C-152/84) 46 punkte pripažinta, jog vien pačios direktyvos nepakanka asmeniui nustatyti prievolės, ir kad vien direktyvos nuostata negalima remtis prieš minėtą asmenį. Tuo pačiu klausimu jis nurodo 1987 m. birželio 11 d. Sprendimą *Pretore di Salò*, C-14/86.
- 19 Kita vertus, 1987 m. spalio 8 d. Sprendime *Kolpinghuis Nijmegen BV*, C-80/86, nustatyta, kad nors valstybės narės teismas, taikydamas nacionalinės teisės aktus, privalo aiškinti juos atsižvelgdamas į direktyvos formuluotę ir tikslą, pati direktyva, neatsižvelgiant į jai įgyvendinti priimto nacionalinio teisės akto, negali apibrėžti arba pasunkinti tą direktyvą pažeidusių asmenų baudžiamosios atsakomybės. Pareiga aiškinti nacionalinę teisę pagal Sąjungos teisę, kaip nurodyta 13 punkte, „yra apribota bendrų teisės principų, įtrauktų į Bendrijos teisę, visų pirma teisinio saugumo principo ir galiojimo atgaline data draudimo principo. Laikydamasis šio požiūrio, 1987 m. birželio 11 d. Sprendime *Pretore de Saló / X*, 14/86, Rink. 1987, p. 2545) Teisingumo Teismas nustatė, kad direktyva negali pati viena ir nepriklausomai nuo valstybės narės jai taikyti priimto

nacionalinio teisės akto lemti arba pasunkinti ją pažeidusių asmenų baudžiamosios atsakomybės“.

- 20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimą *Luciano Arcaro*, C-168/95, kuriame pripažinta, kad „Bendrijos teisėje nenustatytas mechanizmas, pagal kurį nacionalinis teismas galėtų panaikinti nacionalines nuostatas, prieštaraujančias direktyvos nuostatai, kuri nebuvo perkelta į nacionalinę teisę, kai ta nuostata negalima remtis nacionaliniame teisme“, ir kurio 42 punkte priminus nacionalinių teismų pareigą aiškinti nacionalinės teisės aktus atsižvelgiant Sąjungos teisės aktus nurodoma, kad „nepaisant to, ši nacionalinio teismo pareiga aiškinant atitinkamas nacionalinės teisės nuostatas atsižvelgti į direktyvos turinį yra apribojama tuo atveju, kai dėl tokio aiškinimo prieš atitinkamą asmenį taikoma pagal direktyvą numatyta ir į nacionalinę teisę dar neperkelta prievolė, arba, *a fortiori*, kai dėl jo remiantis ta direktyva ir nesant jos taikymui priimto įstatymo apibrėžiama arba pasunkinama tą direktyvą pažeidusių asmenų baudžiamoji atsakomybė (žr. pirmiau nurodytą Sprendimo *Kolpinghuis Nijmegen* 13 ir 14 punktus)“.
- 21 Galiausiai 2017 m. gruodžio 5 d. Sprendime *Arcaro*, C-42/17, pažymėta, kad pareiga aiškinti nacionalinę teisę pagal Sąjungos teisę gali turėti ribas, be kita ko, siekiant laikytis *nullum crimen, nulla poena sine lege* principo. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo manymu, dėl šio baudų skyrimo teisėtumo principo kyla klausimų, kai teismai netaiko palankesnės baudžiamosios nuostatos (pagal kurią numatyta bauda, o išsiuntimas leidžiamas tik jį pagrindus), tiesiogiai ir atitinkamo asmens nenaudai taikydami direktyvą.
- 22 Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė pateikti Teisingumo Teismui šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą, prašydamas nagrinėti jį taikant pagreitintą procedūrą, numatytą procedūros reglamento 105 straipsnyje.